

STEVEN VAN DE PUTTE

Tolpoortpijn

(naar 'Reynaert op het graf van Coppe', C. Ferket)

Natuurlijk zal ik het missen.

Hoe de nacht zich hier tot de morgen
vermaalt, dromen als graandruppels
van een onvoltooid verleden,
het walsen van wat nooit overwaait.

Hoe iedereen hier samentroeft
bij elke plaatselijke verdoving
van de dag, keizersnede van de Leie:
Het water dat hier elk uur breekt,
geboorte van boten, het schreien
van verloskamers langs de kade,
de woensdagse naweeën van
kooplust uit het kraambed van de stad.

Ik ben en ik blijf de Hermes van Ferket,
lokvos voor klanten van afgeprijsd geluk,
lok magere postzegels naar het loket van
kokette lijven, ben het makelaarsgekakel
dat de kip met gouden eieren slachtte,
bij machte om promotoren bij eb te leren
bouwen en niet meer bij vloed, opdat mijn
stulpje op de stoep zou blaken in een gloed.

Hoe vaak, van mijn sokken geblazen
bij Coppes glazen graf, vervloekte ik
die bronzen kopschoppers van de nacht:
ik bloedde bloem, ik bloedde bloem.

Spiegelbeeld aan de Leie

(opgedragen aan Yvan De Maesschalck)

I. Nooit week ik één seconde van
haar glazen zijde. Haar merg en
been. Haar onvolgroeid vlees
en bloed. Met de buiging van mijn
bronzen hart, zong ik Placebo
domino voor haar gruwelijke dood.

Maar van binnen bleef ik een blinde
strijder, een kruisvos, vuur-vos
verteerd door een brandhaard,
enclaves van kippen afgeslacht
bij het credo van een kraaiante haan.

Zo bang voor wang om wang,
traandruppel om traandruppel,
was elke witte mars fake news
trok mijn pseudo pelgrimsvaart
altijd weer over een kromme brug,
het placebo-effect van recht
heeft niemand ooit genezen.

Tot die keer van inkeer. Quella volta che.
Dat Rome het voorwendsel was.
Bruun vervelde tot een pelgrimstas.
Dat een Judaskus in Malpertuus
Cuwaert de das omdeed. Bracht
Isengrins geliefde mij in haar nauwe
schoentjes, Hersinde hashtag #MeToo.

Spiegelbeeld aan de Leie

(opgedragen aan Yvan De Maesschalck)

II. Zo heb ik mijn toevlucht tot haar oevers genomen,
niet voor even zoals boten in de Airbnb van
de Leie, het bed, bad, brood van de stroom,
maar voor goed, kijk ik hier hunkerend
naar bruid en bruidegom, hoe ze elkaar
over het water dragen, elkaar inschrijven
in het wijzer-loze boek van uren. Dat hart
van hen, beo-veld van bloed, pompt
eeuwige trouw in warme en koude dagen.

Hier zie ik een jonge vader door de draaideur
van zijn jeugd. Hij draagt de naam van een kind,
het casco geluk dat een moeder kocht,
scheepsrompje van overrompelend geluk,
prille liefde die nog niet te water ligt, het kijkt nog
blind, het ademt licht. Broedt nog niet op grote
keuzes in de wondere couveuse van de stad.

Zo ben ik hier bij haar oevers thuis gekomen,
vluchtend voor een vileine reynaerdie diep in
ons, als een speels spiegelbeeld van brons,
voor wie hard op zoek is naar doodgewoon geluk.